

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΝΑ, ΓΙΑΤΙ ΒΟΥΒΑΘΗΚΕ...

ΤΟΥ JOSEPH MONTET

Τό περασμένο καλοκαίρι πήγα να περάσω ένα μήνα στο φίλον μου Ντουμπρέλ γιατρού, στο έξοχικό σπίτι του στα Βόσγια. Είχαμε φάγει και βγήκιμα να περπατήσουμε στο δάσος που είναι εκεί κοντά, όταν είδαμε τον ταχυδρόμο να μπαίνει στο σπίτι για να δώσει ένα γράμμα.

— Νά ! ό ταχυδρόμος, ειπαν ό φίλος μου, περιμένε με ένα λεπτό για να του δώσω ένα γράμμα, που να πάνω στο γραφείο μου.

Κύτταξα τον ταχυδρόμο. Ήταν ένα παλληκάρι είκοσι έξι χρονών με γλυκιά και ενεργητική μορφή. Σάν με είδε, μ' έχαιρέτησε με τό κεφάλι.

— Νά ! ένας άνθρωπος, ειπα μέσα μου, που δεν εινε λιμαδόρος. Δεν λέγει ούτε καλημέρα.

Έπειδή μου άρεσε τό πρόσωπο του δεν θύμισα και του ειπα : — Ζέστη πολλή σήμερα, θα υποφέρετε σεις που περπατάτε μέσα στους κάμπους.

Έκεινη χαμήλωσε τό κεφάλι του και έκαμε ένα σημείο που σήμαινε «ναι». Λοιπόν, σκέφθηα, δεν ξεύρει να μιλήση :

Ό νέος είδε την άπορίαν μου, χαμογέλασε λυπηρά, έβραλε δυό δάχτυλα στο στόμα του και έκούνησε τό κεφάλι του.

Αυτή τη φορά, κατάλαβα. — Είσαι βουβός, καλό μου παιδί ; του ειπα.

Έκεινη τη στιγμή ό φίλος μου Ντουμπρέλ έγείρισε κρατώντας τό γράμμα του στο χέρι. Άκουσε την ερώτησι μου και μου ειπε :

— Νά, εινε βουβός, ό καυμένος ό Γιάννης Μπορότ ! Μά αυτό δεν τον έμποδίζει να κάνει την υπηρεσία του, γιατί ξεύρει και διαβαίνει και γράφει, και άκουει όλα όσα λένε.

— Βουβός έκ γεννητής. — Όχι, εκ γεννητής; του συνέβη κάποιο δυστύχημα. Δεν εινε έτσι, καλέ μου Γιάννη ; Δυστύχημα ή μάλλον κάτι παραπάνω.

Ό νέος χαμογέλασε στενωχωρημένος και άπλωσε τό χέρι του για να πάρη τό γράμμα.

Ό φίλος μου άρχισε να γελά ; — Α ! Α ! παιδί μου, στενωχωμέσαι βλέπω γιατί καταλαβαίνεις πως θα διηγηθώ την ιστορία σου και δεν θέλεις να την άκούσης ; Λοιπόν, φίλε μου, στο καλό, του ειπε και του έσφιξε τό χέρι.

Ό ταχυδρόμος χαϊρέτισε και έφυγε με μεγάλη βήματα.

Τότε ό φίλος μου μου διηγήθηκε την ιστορίαν του βουβού.

— Ό Γιάννης Μπορότ ήταν μόλις δέκα πέντε χρονών στην εποχή του Γαλλοπρωσικού πολέμου. Ό πατέρας του ζούσε σε μια καλή στην γωνία του δάσους με τα δυό παιδιά του, τον Γιάννη και τον μεγαλύτερο του, Λουδοβίκο, που ήταν είκοσι πέντε χρονών και έπληγε έθελοντής.

Ό Γιάννης έμεινε στο σπίτι γιατί ήταν μικρός.

Ό Λουδοβίκος γνωρίζοντας καλά τον τόπο εξήγησε από τό επιτελείο την άδεια να ηγαίνη από τό ένα γαλλικό σώμα στο άλλο τις έγγραφες μυστικές διαταγές περνώντας ανάμεσα στις Πρωσικές γραμμές που χωρίζανε τον Γαλλικό στρατό τό Μάτς. Τρεις φορές έκαμε αυτό τό επικίνδυνο ταξείδι, και ό πατέρας του που γνώριζε την επικίνδυνη δουλειά του γιου του, δεν βάσταξε την γλώσσα του. Ένθουσιάζτηκε και διηγείτο τά κατορθώματά του, στον καθένα. Οι Πρωσοί τό μάθανε, και ένα βράδυ που ό Λουδοβίκος ελγε γιασαι και κουβένταζε με τον πατέρα του, χωρίς φως, βαρειά περπατήματα άκουστήκανε έξω από την πόρτα τους και συγχρόως άρχισαν να χτυπούν την πόρτα με κοντακιές. Ήσαν οι Πρωσοί.

Πατέρας και γιος τό χάσανε τότε, ταράχτηκαν και σφίξαν τα χέρια τους σπασμοδικά, με την άπορία να παθάνουν. Ή καλύβια περιγκλώθησε και ήσαν χαμένοι !

Ό Λουδοβίκος φώναξε τότε τον Γιάννη τον αδελφό του, και τοίπλε σιγανό :

— Γιάννη, πάρε αυτό τό πακέτο, με τά έγγραφα, έβγα από τον φογγίτη και πήγαινε παραχόσε τό στον κάμπο.

Τά ειχε βγάλε από τό ποικιμάσο του που τό ειχε ραμένο κ' ό Γιάννης τό πήρε χωρίς να τον άντιληφθούν οι Πρωσοί.

Ή πόρτα άνοιχτηκε σε λίγο διά της βίας και έφτά οχτώ στρατιώται Πρωσοί μπήκαν μέσα με τά περιστοφρα στα χέρια. Γρατώσανε από τον όμον πατέρα και γιο, τον ένα ως σποιδνο και τον άλλο ως συνενοχό του.

Έφαναν τον νεον, του έβγαλαν την μπλούζα και τό ποικιμάσο, μά δεν βρήκαν τίποτα.

— Πούναι τά έγγραφα που ειχες ; εφώναξε ό άξιωματικός. — Κάνετε λάθος, ειπε ό Λουδοβίκος.

— Άρπασέ τα αυτά. Τι ειχε λοιπόν τότε αυτή ή μέσα τσέπη, στο ποικιμάσο σου, που φαίνονται άκόμη ή κλωστές ;

Ό Λουδοβίκος και πάλιν άνοιχθηκε. — Ψάξε παντού ! εφώναξε τότε ό άξιωματικός στους στρατιώταις, οι όποιοι άναποδογυρίσανε σφιράκια, έπιπλα ως και την στάχτη

στο τζάκι. Δεν βρήκαν όμως τίποτε.

Έκεινη τη στιγμή δυό στρατιώται μπήκαν μέσα κρατώντας τον μικρό Γιάννη από τά μπράτσα. Ήσαν σκοποί, είδαν τον Γιάννη να άναβαίνει τον φράχτη του σπιτιού και τον έπιασαν. Ό Γιάννης στάθηκε άφοβα μπρός στους Πρωσους.

— Τι έκρυφες έξω που βγήκες ; τον ρώτησε ό άξιωματικός με άγρια και άπότομη φωνή.

— Τίποτα ! άπάντησε αυτός ξερά. — Δείξε μου τά χέρια σου τότε.

Ό Γιάννης άπλωσε τά χέρια του που ήσαν γεμάτα χρώμα. — Α ! μικρό κατεργάρι, φώναξε ό άξιωματικός, έσύ λοιπόν έκρυφες τά έγγραφα ; !... Μίλησε... Που τάχουσε ;

Ό Γιάννης έμεινε βουβός. — Άκουσε, του ειπε ό Πρωσος. Αυτός εινε ό πατέρας σου και ό αδελφός σου έτσι ;

Τό παιδί ειπε «ναι» σηκώνοντας τό κεφάλι του. — Λοιπόν άν δεν πής που έκρυφες τά χαρτιά θα τους τουφεκίσουμε και τους δυό, άν μας τό πης, θα τους χαρίσω την ζωή.

Τό παιδί συμβουλεύθηκε με τά μάτια τον πατέρα του. — Γιάννη, του ειπε τότε ό πατέρας του, άκουσε αυτό που θα σου πώ : Κι' άν μάς σκοτώσουν μπροστά σου να μη μιλήσης !

Τό παιδί ειπε : — Πολύ καλά πατέρα. — Λοιπόν άδρον τό κρηί θα τουφεκισθούν κ' οι δυό ! ούρλιαξε τότε θυμωμένος ό άξιωματικός.

Την άλλη μέρα τό κρηί μπροστά στον τοίχο του Δημαρχείου του χωριού ειχαν στήσει ορθιους πατέρα και γιο. Ήσαν άκίνητοι, χλωμοί, μά και άτάραχοι. Είκοσι βήματα μακριά οι Πρωσοί στρατιώται με τό τουφέκι στο πόδι περιέμεναν. Γυναικές, γέροι και παιδιά κυττάζανε με λύσσα τους Πρωσους.

Ό Γιάννης στεκότανε κοντά στο άπόσπασμα εκτελέσεως ορθιος, με κατακίτρινο πρόσωπο και με τά μάτια ψηλά.

Μισή ώρα πρό όλων αυτών ό Πρωσος άξιωματικός ώγήγησε τον Γιάννη στο Δημαρχείο και τον έκλεισε στην κάμαρα που ήταν ό πατέρας του και ό αδελφός του.

Τι περιέμενε άν' αυτή την συνάντησι ; Νά συγκινηθούν και άμολογήσουν ; Του κάκου όμως τό έλιψε αυτό. Κι' όταν ό μικρός Γιάννης βγήκε από τό Δημαρχείο κλαμένος και τον ρώτησε άν θα άμολογούσε του άπάντησε σταθερά :

— Όχι !

Τότε πήραν τον πατέρα και τον αδελφόν του και τους στήσανε στον τοίχο μπροστά στα μάτια του περιμένοντας τον θάνατο. Ή στιγμή της θανατώσεως πλησίαζε.

Ό άξιωματικός διέταξε Γερμανικά : — Σκοπεύσατε !

Οι στρατιώται έτοιμάσθηκαν. — Ό άξιωματικός ρώτησε για τελευταία φορά τον Γιάννη : — Θα μιλήσης ;

Τά χείλη του παιδιού δεν κουνηθήκανε, μά στο πρόσωπό του διεγύαφη ένας φρικώδης μορφασιός πόνου. Τά χαρακτηριστικά του άλλεώθηκαν. Ένα πλυμένο βογγητό βγήκε από τό στόμα του. Κλονίστηκε !...

Ό άξιωματικός τον πλησίασε, περιμένοντας όποιον φαντάζονταν την έξομολόγησί του. Μά τά χείλη του νέου έμειναν σφιγμένα κ' έξαφνα ένα κήμα αίματος βγήκε από αυτά !

Ό Άξιωματικός όπισθοχώρησε με ένα πήδημα... Έπάνω στη στολή του, μπρός στα στήθεια του, στο μέρος της καρδιάς, μά άπαισία κηλιδ αίματος άπλώναντο, ενώ στα πόδια του έπεσε κάτι άμορφο κόκκινο αίμασταγές....

Ό Γιάννης ειχε φτσει έπάνω τον την γλώσσα του, την όποία ειχε κούψει με τά δόντια του, για να μη παρασφουη από την συγκίνηση στο σκοτασμό του πατέρα και του αδελφού του και μιλήσει !...

— Πήρ ! ούρλιαξε τότε τρελλός από την λύσσα του ό άξιωματικός.

Μία όμορρονηία σαν κεραυνός, άκούστηκε τότε. Ό πατέρας του Γιάννη και ό αδελφός του ξεπλώθηκαν κάτω κόκκινο από τις προσαικές σφαιρές !... Ό Γιάννης λιποθύμησε. Ή τραγωδία ειχε τελειώσει !...

Γι' αυτό ειναι βουβός ό Γιάννης ό ταχυδρόμος !

Joseph Montet

Βγήκε από το φογγίτη.

ANEMONES

Ή τιμωρία δεν ερχεται πάντοτε άμέσως, πολλές φορές ερχεται όταν κανεις δεν την περιμένει.

Τό καλό όνομα άποκτάται με πολλές καλές πράξεις, χάνεται δε με μία.

Ό γάμος μοιάζει με τά παράσημα. Όταν δεν τάχει κανένας άποκτησει, κάνει πως τά περιφρονεί, όταν παρασημοφορηθί, μακάρζει τον εαυτόν του.